

Елин Пелин

СВАТБАТА НА ЧЕРВЕНУШКО

НАРОДНА МЛАДЕЖ

ЕЛИН ПЕЛИН
СВАТБАТА НА ЧЕРВЕНУШКО
ВЕСЕЛА ПРИКАЗКА В
СТИХОВЕ

chitanka.info

*Дойде пролет и насипа
цвят по дърве, по полени,
разиграха се сърцата —
Врабчо рече да се жени*

*Време хубаво за сватба,
вишни бели разцъфтели,
щурци свирят непрестанно,
гости-славеи запели.*

*Златни мухи хоро вият,
пеперуди — ръченици.
В гора кукувица кука,
гукат сладко гургулици.*

*Небе синьо, въздух пресен,
висоти и ширинета
— Ще се женя — писна Вrabчо
и подскочи триж на плета.*

*На сърце му бе паднала
Орешанката мъничка.*

*Като него тя живееше
в тръните сама-самичка.*

*Най-напред кога я срещна,
той за ягода взема я —
тъй мъничка, мила, ситна,
тя сърцето му омая.*

*И весело Вrabчо кацна
на близката трепетлика,
Орешанката намери
и запя, зачурулика.*

*— Орешанчице мъничка,
ха стани ми млада булка,
Ще те храня ситно просо.
Ще ти свия златна люлка!*

*Не те искам. Вrabчo сиви! —
Орешанка отговори. —
Ти за пакости роден си,
за кавги и за раздори!*

*Аз другар съм си избрала
Червенушкиния син,
по глас, по нрав и хубост
той в гората е един.*

*Червенушко, Червенушко —
тя подплашено изписка, —
где си ти, ела да видиш,
Врабчо ме за булка иска!*

*Врабчо нищо не продума,
сърдит мина във трънака,
скрит от всички, тамо свря се
и горчиво си поплака.*

*И в душата си закле се
Червенушко да погуби,
а малката Орешанка
до перце да я оскуби...*

*Накрай село във гората,
още слънцето не пекна,*

*насъбраха се сватбари,
шум от ранно утро екна.*

*Сватба чудна ще да има —
птички пъстри на орляци
стичат се и чуруликат
по зелените букаци.*

*Червенушко — младоженец,
млада булка — Орешанка,
дърве с гости препълнени,
с цветя горската полянка.*

*Славеите — свирци първи,
бухалите — тъпанари,
роднините хоро скачат,
кой как може, кой как свари.*

Чучулиги — деверите,
а кумата — така сврака,
стара сваха — усойката,
току вика, току скака.

Папункът — шегаджия —
смях им прави, та се пукат,
соколите — стражарите,
махмузите току чукат.

Синигери, неканени,
смесиха се, заиграха,
скорци бързо прилетяха,
напиха се и заяха.

*Чуха песни, чуха викот
и тръгнаха от махлата:
Петльо герест, качулати,
с кокошката пух-пухната.*

И тръгнаха с подаръци,

*как е редно, как приляга,
Петльо бабин с червейчуга,
кмет-синигер с бръмбарляга...*

*Тъй било е, тъй да бъде.
— Хайде нека е честито! —
и подвикват сватбарите,
и подскачат дяволито.*

*Пиха, пяха — пладне стана,
дойде време, то се вика,
Черешанката пратиха
поп Гарвана да повика.*

*Поп Гарван бе стар и мъдър
и живееше далеко,
Черешанка с поканата
къмто него хвъркна леко.*

*Дядо попе, сватба правим,
венчавката те каня! —
Черешанка писна тънко
и смирено се покланя.*

*Поп Гарван се вдигна важно
и тържествено изграка:
— Още вчера бях поканен
от кумата кака сврака!*

*Също имам предписане
от Орела — стар владика...
Да вървиме, Черешанке,
дълг пастирски щом ме вика!*

*И във златната карета
бързобеги Зайо впрегна,
прекръсти се, влезе вътре,
даде заповед и седна.*

Сви ушите Зайо бързи,

*на път пусна се сърцато,
че на сватбата и него
дар ще дарят пребогато.*

*С лист от зеле ще го гостят
и с оризец шепна още,
кума сврака ще го срещне,
кожухчето ще му пощи.*

*Тича Зайо бързобеги
и ушите току вири,
а каретата се носи
през долини и баири.*

*А поп Гарван благославя:
цвете, дърво и поляна,
бяла бреза тръпом-тръпне,
млада ела се покланя.*

*Ето скоро приближават,
чуват тъпан и цигулка,*

*накрай гора ги посрещат
младоженец с млада булка.*

*Червенушко с Орешанка
гордо върви, ситно ситни,
подире им наредени
девери, сватбари китни.*

*Всички спряха се смирено
на зелената поляна,
с пъстри цветя обсипана,
с бяло слънчице заляна.*

*Поп Гарван се поприкашля,
на средата се изстъпи,
важно книгата отвори*

и... мълчание настъпи.

*И запя, зачете дълго,
триста поклони извърши,
сватбари се насълзиха,
дърве сведоха си върше.*

*Насекоми из тревата
кое да бе, там остана...
Попът свърши молитвите,
сладкогласна реч захвана.*

*— Хей, сватбари хвърковати,
ха сега им честитете!
Нек животът да цъфти им,
хубав като полско цвете!*

*Завикаха сватбарите,
заскачаха да честият,
записаха, закряха,
ту отлитат, ту прелитат...*

*Врабчо тайно ги следеше
и трепереше от мъка,
и сърцето му от завист
бие, бие, та се пука.*

*Не изтрая и подскокна,
млади клончета разтресе,
с писък злобен и закана
люти клетви произнесе.*

*Стреснаха се сватбарите,
млада булка се изплаши...
— Що? — Какво е? — Чудно нещо!
— Няма нищо — все сме наши! —*

*Сви се хоро хвърковато
под свирните на шурците,
забухаха бухалите,
песни викнаха скорците.*

*Орешанка ситно ситни,
а до нея Червенушко,
до тях скача кума сврака*

и кадънче белогушко.

*На средата етървите —
чучулиги качулати,
лели, стрини, стари свахи,
все роднини хвърковати.*

*Най-накрая, като капка
роса чиста върху цвете,
на булката сестричката
ситно ситнеше с нозете.*

*Сива, скромна и мъничка,
облечена чисто, чисто —
не бе пиле хвърковато,*

ами бисерно мънисто!

*И пред тая чужда радост
не изтрая Врабчо сиви,
сърцето му огорчено
изпълниха страшни сили.*

*И сред всички като камък
той се спусна отвисоко
и в гърдите се удари
и разпери се широко.*

*Припищяха сватбарите
и хорото се разтури,
Врабчо три пъти подскочи,
писна страшно и притури:*

— Ида аз за отмъщение,
да пролея кръв гореща!...
Червенушко, юнак ли си,
ха излез ми ти насреща!

— Тук съм! — викна Червенушко,
млада булка той остави,
пухна криле ядовито
и пред Врабча се изправи.

И борба почнаха люта
хвърковати горски сина,
разпиля се, разхвърча се
облак сив от перушина.

Настръхнаха сватбарите,
страх настана във гората,
дърве върхове вдигнаха
и прибраха си листата.

*Млада булка се разписка,
перушинките си скуби:
— Помощ, помощ, ах, Врабецът
Червенушка ще погуби!*

Всички тръпнат, гледат плахо,

*работите зле отиват...
Стражарите — соколите,
ту се мръщят, ту подсмиват.*

*Но изведнъж, строг и важен,
с глас спокоен и умерен
тупна криле и извика
мъдро попът — Гарван черен:*

*— Стига, стига, неразумни,
тая срамна борба спрете,
рода славен хвърковати
със кръвта си не петнете!*

*Орешанка има сестра,
хубавица като фея,
Врабчо храбри, тя те иска,
ти за булка вземи нея!*

Думите му мирни, кротки

*мир във всички души вляха
и борбата прекрати се,
и юнаците се спряха.*

*Тогаз сладко се обади,
там от близката елхичка
на булката Орешанка
най-мъничката сестричка:*

*— Врабчо, ти юнак безстрашен,
нека господ ме накаже,
аз отдавна те обичам,
сърце срам го бе да каже!*

*Заскачаха сватбарите,
завикаха гласовито:
— Нова сватба ще да правим
да хайде нека е честито!*

*И прегърнаха се братски
двамата врази юнаци,
и целунаха се с прошка,
и станаха баджанаци.*

Издание:

Автор: Елин Пелин

Заглавие: Сватбата на Червенушко

Издание: пето

Издател: Издателство на ЦК на ДКМС „Народна младеж“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1959

Националност: българска

Печатница: Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

Излязла от печат: 30. V. 1959 година

Редактор: Николай Соколов

Художествен редактор: Атанас Пацев

Технически редактор: Георги Русафов

Художник: Вадим Лазаркевич

Коректор: Ана Ацева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1868>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.